

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

 jesusnet.dk

Læs mere om nadver på:
jesusnet.dk/artikel/nadveren

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

 Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 126. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord.

Layout: Birgitte Bohsen

Foto: BenHaman © Gemin

Nadveren styrker fællesskabet

Selve ordet nadver kommer fra gammelt dansk sprog og betyder »måltid«. Det betegner, at man ved gudstjenesten kan invitere folk op til alteret for at drikke lidt vin eller saft og spise et lille symbolsk stykke brød. Jesus introducerede den mulighed, aftenen før han blev slået ihjel.

Her spiste han sammen med sin inderkreds. Han sagde, at de også fremover skulle samles og drikke vin og spise brød for på den måde at mindes ham og være sammen med ham. Han sagde: »Dette er mit blod« om vinen og »Dette er mit legeme« om brødet.

De forskellige kirker i verden forstår dette forskelligt. Nogle mener, at brød og vin ligefrem bliver gjort til kød og blod, når det bruges til nadver. Andre mener, at det alene er en åndelig ting, og at selve vin og brød ikke ændres.

Men de fleste forstår nadveren som en særlig konkret måde at være tæt på Jesus. Troen får mulighed for at lugte og smage. At spise sammen styrker fællesskabet.

Nadveren styrker fællesskabet med Jesus og de andre kristne.

Sprint Aagaard Korsholm

ET ORD MED PÅ VEJEN

MAJ 2026

Gud var der hele tiden

Miriam Lund Sørensen
vendte Gud ryggen, men
han holdt fast i hende ▶

Fotos: Rochelle Coote

► Som teenager læste Miriam Lund Sørensen meget i Bibelen og kunne en masse bibelvers udenad

»I min familie var bøn og andagt det mest naturlige i hele verden. Jeg kendte bibelhistorierne, fra jeg var helt lille, og jeg havde en helt almindelig tryk opvækst præget af kærlighed, ærlighed og faste rammer,« fortæller hun.

Efter sin tid på efterskole startede Miriam på HF, hvor hun fik nye venner og begyndte at gå i byen både torsdag, fredag og lørdag aften. Hendes forældre blev bekymrede.

»De prøvede at lokke med Gud og Jesus, men jeg gad det ikke mere, for det sagde mig ikke noget,« siger Miriam.

Da hun fik en kæreste, der ikke var kristen, og hendes forældre satte spørgsmålstejn ved, om han nu var den rigtige, fik hun nok.

»Jeg valgte at cutte al kontakt med dem og flyttede ud til min kæreste,« fortæller Miriam.

Hendes forældre hørte først fra hende tre måneder senere, hvor hun fik en diskusprolaps og skulle akut på hospitalet.

Hjælp fra forældrene

»Jeg havde ikke nogen til at køre mig derhen. Min kæreste var på arbejde, så jeg ringede hjem til min mor. Jeg havde egentlig ikke lyst, men jeg vidste også, at hun altid ville være der for mig. Det var første gang, Gud satte mig i en situation, hvor jeg ikke havde andre muligheder end at ringe til mine forældre efter hjælp. Når jeg ser tilbage, kan jeg se, at de stoppede med at tale så meget om kristendommen, som de havde gjort før. De var der bare for mig.«

En dag opdagede hun, at kæresten havde været hende utro gennem længere tid. Hun ringede fortvivlet hjem til sine forældre og spurgte: »Hvad gør jeg nu?«

På mindre end en time sørgede de for at få hentet Miriams ting, og hendes onkel sørgede for, at hun kunne komme gældfri ud af det hus, som hun og kæresten havde købt sammen.

Det var svært for Miriam, der nu var fyldt 20 år, at blive indlogeret hos forældrene igen.

»De holdt stadig andagt og sang til bords, som de plejede, men de prøvede ikke længere at overtale mig til at komme i kristne sammenhænge. Igennem det hele var de der med hjælp og omsorg, og jeg ved, at de har bedt mange bønner for mig, når de var alene.«

En aften på en bytur mødte hun Morten. De blev kærest-er og flyttede senere sammen, og kort tid efter blev Miriam gravid. Lille Thilde blev født alt for tidligt.

»Det var en voldsom og barsk start. Vi var så nye i bare at være kærest-er, og pludselig var vi mor og far til en, der var så lillebitte og flere gange var ved at dø. Det var vildt,« fortæller hun.

Talte med Gud

Et halvt år efter fødslen stod Miriam hjemme i sin lejlighed en af årets første forårsdage og kiggede længselsfuldt ud ad vinduet.

»Lige dér kan jeg huske, at jeg takkede Gud – for første gang i meget lang tid. Bagefter undrede jeg mig over, hvorfor jeg overhovedet gjorde det. Men så gik det op for mig, hvor mange gange jeg egentlig havde talt med ham, når jeg sad og var ked af det. Gud havde holdt fast i mig, selvom jeg vendte ham ryggen. Han var der hele tiden.«

Miriam følte pludselig en stærk trang til at finde en salmebog eller en bibel. Hun tog Mortens bibel op og læste i den.

»Det var så fremmed for mig – som at åbne en bog på et

andet sprog. Jeg kan huske, at jeg gik over i indholdsfor-tegnelsen og læste, men det sagde mig ikke noget. Det, jeg engang havde fået indlært, var nu helt forsvundet.«

Bedre end tusind

Hun slog tilfældigt op på Salme 84 i Bibelen: »En dag i dine forgårde er bedre end tusind, jeg selv har valgt.«

Da hun gik på efterskole, medvirkede hun i en tv-ud-sendelse med fokus på unge og religion, hvor hun cite-rerede netop det vers i salmen.

»Dengang syntes jeg bare, det lød godt, men jeg vidste ikke helt, hvad det betød. Nu, da jeg læste det igen, tænkte jeg: 'Jeg har valgt 1.000 andre ting, men jeg har det faktisk bedre nu, hvor jeg sidder alene med en bibel!«

Miriam delte sin oplevelse med Morten, og de beslut-tede begge, at de gerne ville tro på Gud.

Som mor håber hun på, at hendes egne børn også vælger den kristne tro til, men hun presser ikke på.

»Jeg bliver glad, når mine børn selv tager et bevidst valg.«

Karin Borup Ravnborg
Artiklen er et uddrag fra magasinet Tro & Mission
Redigeret af Morten Stubbjær Klausen